

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Schimbării la Față a Domnului

Din tâlcuirea Evangheliei

După harul cel dat nouă de la Hristos Care S-a schimbat la Față, această strălucită zi a Schimbării la Față ne cere să înfățișăm iubirii voastre taina praznicului, ca învățând seunsul tainei să prăznuim nu numai cu imne sfinte, ci și cu moduri de comportare bune Schimbarea la Față a lui Hristos. Fiindcă și acest lucru este prăznuire: ca noi să cunoaștem darul de care ne-am învrednicit și să descoperim comoara lui prin înaintarea în faptele bune, cinstind praznicul cu viața și cu cuvântul (...)

Căci schimbându-Se la față, Hristos a vestit mai înainte slava negrăită cu care va veni să judece toate și a dezvăluit strălucirea de care se vor împărtăși cei ce au bine-plăcut Lui, și a învățat pe orice credincios să se pregătească încă de aici pentru împărtășirea de fericirea pusă deoparte, salvându-și lucrarea ca pe o ceară pentru a fi primită de lumina dumnezeiască.

Pentru că așa cum din pricina grăsimii ei naturale ceara e dizolvată de căldura focului devenind combustibilul focului și, hrănită de ea, lumina lucrează pe cei apropiați, tot așa și credinciosul care și-a strâns pentru sine însuși prin florile virtuților ceara cunoașterii dumnezeiești și prin căldura dragostei dumnezeiești s-a desfăcut de orice poftă pământească s-a pregătit încă de aici pe sine însuși ca un sfeșnic (Rm 13, 8), așteptând legea iubirii întru descoperirea veacului, nădăjduit să primească acea lumină și să se desfete de strălucirea veșnică care iradiază de acolo.

Fiindcă paza poruncilor lui Hristos și osteneala virtuților pe care a depus-o în veacul acesta, sunt o hrană a slavei dumnezeiești; fiindcă zice (Hristos): „Pe ce ce păzește poruncile Mele îl voi iubi și Mă voi arăta Lui” (In 14, 21). Și așa cum lumina sensibilă are drept combustibil ceara, tot așa și slava luminii dumnezeiești scânteiază în cei ce s-au făcut familiari ei prin virtute; căci zice Hristos: „Mâncarea Mea este să fac voia Tatălui Meu din ceruri” (In. 4, 34). „Iar în voia Lui”, zice prorocul, „este viața veșnică” (Ps. 29, 6).

De aceea, lucrătorul celor bune va fi viu secerând snopii ostanelilor sale cu harul Învățătorului mântuirii noastre, Iisus Hristos, Care-i slăvește pe cei ce Îl slăvesc pe El (In. 17, 10-22), Căruia I se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea.

Teolipt al Filadelfiei, Cuviosul și Mărturisitorul, *Cuvinte duhovnicești, imne și scrisori*

Ilustrare grafică realizată de Maria Gheorghiuță

Evanghelia duminicii Schimbarea la Față a Domnului (Matei XVII, 1-9)

1. Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte.
2. Și S-a schimbat la față înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina.
3. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El.
4. Și, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una.
5. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrat pe ei, și iată glas din nor zicând: « Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L ».
6. Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte.
7. Și Iisus S-a apropiat de ei și, atingându-i, le-a zis: Sculați-vă și nu vă temeți!
8. Și, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur.
9. Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Nimănu-i să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți.

Pelerin la locuri și momente sfinte

Schitul Agapia Veche

Este situată la 2 km N de mănăstirea Agapia Nouă, unde se poate ajunge pe drumul de piatră. Așezământul este construit pe povârnișul muntelui pe locul numit Livada Părinților.

Tradiția consemnată în unele manuscrise vechi, spune că un anumit sihastru, Agapie, împreună cu câțiva ucenici s-au retras de la mănăstirea Neamț pentru o viață de austeră isihie și au ridicat în a doua jumătate a secolului al XIV-lea, un schit modest, din lemn. De la acest sihastru și-au luat numele schitul și mănăstirea Agapia, munții din jur, pârâul, satul și comuna, care erau proprietăți ale mănăstirii. Prima mențiune documentară este făcută de hotărnicia lui Ilieș Vodă, în anul 1437 prin care se stabilește hotarul între mănăstirea Agapia și mănăstirea Neamț, cu care se învecina. Un document de la 12 iulie 1464 îl amintește pe ieromonahul Arsenie, egumenul Agapiei, într-o dispută cu cetatea Neamțului pentru o casă cu livadă din Târgu Neamț. Un alt document din 1498 îl menționează pe Isaia, egumenul Agapiei care a avut gâlceavă cu cetatea Neamțului pentru un munte de hotar. Încă din timpul domniei lui Ștefan cel Mare, mănăstirea Agapia avea 15-20 de călugări. Așadar, această mănăstire a existat încă din secolul al XV-lea.

La Agapia Veche, din cauza frecventelor alunecări de teren în decursul secolelor, au fost mai multe biserici. Cea construită de sihaștri a fost distrusă într-o zi de Paști, de o avalanșă de zăpadă, venită de pe povârnișul muntelui. Biserica, construită în secolul al XV-lea, în Poiana lui Eufrosin, cu hramul Minunea Arhanghelului Mihail din Colose, a ajuns și ea în paragină. Prima biserică voievodală a fost ctitorită de Petru Rareș și Elena Doamna în a doua domnie. Este o biserică mare din piatră cu hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, pe care a înzestrat-o cu moșii și multe odoare. A fost refăcută de Petru Șchiopu și Ruxanda doamna, lucrările fiind executate prin grija și osteneala mitropolitului Nicanor, fost egumen al Agapiei, unul dintre principalii ctitori. Mulți dintre domnitori au înzestrat Agapia cu moșii, vii, heleștee, dând hrisoave noi sau reînnoindu-le pe cele vechi.

Cu vremea ctitoria lui Petru Șchiopu ajunge ruină și Anastasia Doamna, soția lui Gheorghe Duca –Vodă a construit în 1688 o nouă biserică cu clopotniță și chilii, punând noii biserici hramul Schimbarea la Față. Biserica a avut mai multe reparații, suferind în timpul eteriei din 1821. A mai rezistat până în secolul XIX-lea când s-a dărâpanat. Clopotnița a rezistat până în vremea noastră. Între anii 1832-1836, prin contribuția preoților și soborului mănăstirii, s-a construit o nouă biserică din zid care în 1990 a căzut din cauza alunecărilor de teren.

Prin strădania maicii starețe Eustochia Ciucanu, cu chetuiala soborului de maici și a credincioșilor creștini, cu osteneala egumenelor Chiriachi Rotariu și Olimpiada Chiriach, s-a ridicat o nouă biserică din lemn. A fost sfințită la 10 iulie 1994, de Înalt Prea Sfințitul

Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, Pimen Arhiepiscop al Sucevei, Bartolomeu Arhiepiscop al Clujului și Calinic Episcop Vicar al Iașului, primind hramul Schimbarea la față a Domnului.

Biserica nouă a fost ridicată pe străvechiul loc de pustnicie călugărească unde s-au nevoit Sfinții Cuvioși Partenie, Rafail și Ioan de la Râșca. De aici s-au ridicat părinți care au ajuns ierarhi în Mitropolia Moldovei, ca Isaia, episcop de Rădăuți, un mare cărturar al secolului XVI-lea, cronicar de seamă în timpul lui Alexandru Lapușneanul și ilustru diplomat în timpul domniei lui Ioan Vodă cel Viteaz, Nicanor Aron, fost egumen al Agapiei care a fost de două ori episcop de Roman și locțiitor de Mitropolit al moldovei, în timpul lui Teofan al II-lea, fugit în Polonia. În timpul lui Aron Vodă, Isaia este Mitropolit al Moldovei din 1591 până în 1595, când s-a retras definitiv la sihăstria sa din Agapia Veche.

Actuala biserică este o construcție din lemn, pe fundație de piatră, în formă de cruce. Este tencuită în interior și pictată, iar în exterior este căptușită cu draniță. Pictura a fost executată în tehnica frescă, între 17 august 1992 și 10 iulie 1994, de Arhimandritul Vartolomeu Florea și de ucenicii săi.

Ansamblul mai conține clopotnița amplasată la 15 m S-E de altarul bisericii, iar de jur-împrejurul bisericii sunt casuțele cochete și curate ale măicuțelor. Arhondaricul, clădire mare pentru cazarea oaspeților se află în afara incintei întrucât, după apusul soarelui este cu desăvârșire interzisă rămânerea în interiorul mănăstirii a altor persoane în afara maicilor și preotului de serviciu.

Pe lângă slujbele și activitățile gospodărești, maicile își petrec timpul în atelierul de croitorie unde țes veșminte preoțești. Este interesant de știut că la Agapia Veche a petrecut mult timp și a învățat pictura marele Nicolae Grigorescu.

Dacă aveți vreodată timp și vă puteți abate din drum, opriți-vă și la mănăstirea Agapia Veche pentru a gusta puțin din dulceața credinței din acest deosebit așezământ monahal și a va bucura ochiul de priveliștea încântătoare.

Schitul Sihla

Este situat la 6 km de mănăstirea Sihăstria, dacă se merge cu mijloace de transport pe drum pietruit și 3 km, dacă se merge pe jos pe poteca din pădure. Așezământul este construit pe o coastă la poalele munților Sihlei, la o altitudine de 1000m. De aici se poate coborî la mănăstirea Agapia Veche pe un drum forestier sau pe jos pe o potecă de pădure la 9 km distanță.

Începuturile schitului se pierd adânc în istorie. Chilii-adăposturi de sihăstri și paraclise din lemn au existat multe, prin ascunzișurile munților. Prima biserică din lemn a fost ctitorită de familia Cantacuzino, în anul 1741 cu hramul "Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul". Aceasta a dăinuit până în anul 1813 când Arhimandritul Benedict, starețul mănăstirilor Neamț și Secu, o reînnoiește cu temelie din piatră și pereți din bârne de lemn. Este o construcție în stilul clasic al bisericilor

moldovenești, în forma de cruce cu o singură turlă deasupra naosului. Catapeteasma sculptată în lemn de tei, poleită cu aur, datează din secolul al XVII-lea. În anii 1973-1974, biserica a fost restaurată din temelie și s-a pictat în tehnica frescă stil bizantin de către pictorul Vasile Pascu cu întreaga cheltuială a domnului Vasile Ciordei din București, originar din Bucovina. După 1990 a fost renovată și turla bisericii.

Biserița cu hramul *“Schimbarea la Față”*, construită în apropiere sub stâncă, a fost ctitorită în 1763 de Ioniță Aga Cantacuzino-Pășcanu, în amintirea prietenului său Ioan Coroiu, mort pe aceste meleaguri la vânătoare. Este construită sub forma de navă, fără abside și turlă. Catapeteasma este pictată în ulei odată cu biserița, care se păstrează și azi în starea inițială. În dreapta și în stânga biseriței se află câte o clădire mică pentru chili, construite mai târziu, în secolul al XIX-lea.

Peștera Cuvioasa Teodora se afla în apropierea schitului, mai la vale de biserica de brad, despre care tradiția spune că a fost construită dintr-un singur copac. O despățură verticală în peretele stâncii sub care a viețuit Sfânta Teodora constituie intrarea în peșteră. Interiorul este format dintr-o scobitură aproape rotundă, în mijlocul căreia este o stâncă lată și puțin înaltă. Piatra din mijloc servea pustnicilor drept vatră. Puțin mai jos de peșteră se află stâncă în a cărei scobitură se aduna apa de care avea nevoie Cuvioasa Teodora.

Dar cine a fost Cuvioasa Teodora ? A fost fiica lui Joldea, armașul cetății Neamțului, născută în 1650. În tinerețe a intrat în viața monahală la mănăstirea Vărzărești din apropierea orașului Focșani, iar de aici s-a retras în munții Sihlei spre sfârșitul sec. al XVII-lea, unde a pustnicit până la sfârșitul vieții, în 1710. Viața ei în credință, a impresionat întreaga Moldovă. Moaștele ei au fost duse în 1852 la mănăstirea Pecerska de lângă Kiev, în Ucraina, unde au fost cunoscute sub numele de *“Sfânta Teodora din Carpați”*. Pentru omagierea vieții ei se spune că a fost înființat schitul Sihla în 1725 și tot în amintirea ei schitul înființat în 1991 în Codrii Pașcanilor a primit hramul Sfânta Teodora .

Cuvioasa Teodora a fost canonizată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în iunie 1992 și înscrisă în Calendarul Ortodox Român a se cinsti în ziua de 7 august.

Schitul Cuvioasei Teodora de la Sihla

Este situat în Codrii Pașcanilor la doar câteva zeci de metri în dreapta șoselei asfaltate Pașcani-Moțca, și la 6 km S-V de Pașcani.

Tradiția spune că în apropiere, la Valea Seacă, a existat pe vremuri un schit pentru călugări. Actualul schit s-a înființat în 1991 la inițiativa surorii Maria Cosma cu binecuvântarea Mitropoliei Moldovei și Bucovinei. A fost înființat ca schit pentru maici în memoria Sfintei Teodora de la Sihla, dar din 1993 viața monahală este întreținută aici de călugări. Ascultarea de egumen, pentru coordonarea schitului, a primit-o Ieromonahul Victor Ghindăurianu. Lucrările de construcție pentru corpul de

chilii și fundația noii biserici, o construcție grandioasă, au început prin osteneala Părintelui Arsenie Mărgineanu, duhovnic al acestei mănăstiri timp de mai mulți ani.

Biserica este o construcție din cărămidă, înaltă, lungă de 25m și lată de 7m, iar în zona absidelor de 12m. Fațadele exterioare sunt simple, tencuite în praf de piatră albă, sub cornișe, de jur-împrejur sunt ocnițe care se vor picta. Interiorul tencuit al bisericii a fost pictat de echipa condusă de pictorul Magda Buzuloi, din București. Sculptura catapetesmei, a fost realizată de profesorul Alexandru Huțanu, iar pictura icoanelor, de Ieromonahul Andrei Vlad, fost egumen al schitului, retras pe motiv de boală.

La 40 m vest de biserică se află o clădire ce găzduiește chiliile, trapeza, bucătăria și un mic paraclis cu hramul *“Acoperământul Maicii Domnului”*. Mai există o mică clădire unde se oferă masă pentru credincioșii care vin în număr mare îndeosebi la marile sărbători.

În apropiere, se mai găsește o clădire ce găzduiește camere de cazare pentru credincioși și atelierul de pictat icoane.

Dacă veți dori să vizitați acest schit, veți avea ocazia să vă alăturați unei deosebite obști de călugări și unui numeros alai de credincioși.

Anca Mihaela- Fasolă

Mari personalități din Vechiul și Noul Testament (4)

Aflându-ne în Postul Adormirii Maicii Domnului, suntem cu atât mai mult îndemnați a ne îndrepta gândurile noastre către pocăință, cercetând în acest sens numeroasele pilde și parabole prin care Mântuitorul îndeamnă la Pocăință, învățăturile despre pocăință ale Sfinților Părinți, precum și exemplele reale de profundă căință și întoarcere spre adevărata credință înregistrate de-a lungul existenței. Ajungând la biserică și dorind să se spovedească, fiecare creștin participă mai întâi la molifta pe care preotul o săvârșește. Astfel, fiecare dintre noi poate auzi în cadrul rugăciunilor de iertare pe care preotul le rostește, invocații precum: *„Dumnezeule, Mântuitorul nostru, Care prin porocul Tău Natan ai dăruit lui David, cel ce s-a pocăit, iertare pentru păcatele lui și ai primit rugăciunea lui Manase pentru pocăința lui, Însuși și pe robul Tău acesta (N), care se căiește de păcatele ce a făcut, primește-l cu știuta Ta iubire de oameni, trecându-i cu vederea toate cele făcute de dânsul, Cel ce ierți nedreptățile și treci peste fărâdelegi (...).*

În numărul 179, am dorit să vă oferim câteva detalii despre regele Manase; în spiritul aceleiași idei vom încerca să evidențiem în linii generale cine a fost acest David pe care iată rugăciunea ni-l înfățișează.

David (nume care, în limba ebraică, înseamnă “căpetenie”) a fost cel mai tânăr fiu al lui Iesei, din seminția lui Iuda, strănepot al lui Booz și Rut.

Va deveni al doilea rege al lui Israel, după Saul. Interesant este faptul că, în Sfânta Scriptură, numai el poartă acest nume, ceea ce explică rolul unic pe care regele David îl are ca strămoș al Mântuitorului – Cel mai de seamă dintre fiii marelui David.

Chiar și în Noul Testament există multe referiri la regele David, exegeții amintind de 58 de astfel de referiri. Adesea, în Evanghelii, însuși Iisus este apelat cu titlul: *“Iisus, fiul lui David”*.

Ne vom opri în cele ce urmează la câteva aspecte referitoare la înfloritoarea domnie a sa în Israel, vreme de 33 de ani, la care se adaugă și cei 7 ani de domnie din Hebron, dar și asupra greșelilor urmate de profunda pocăință rămasă ca exemplu peste veacuri. Strateg genial, David va birui și va supune treptat pe toți dușmanii Israelului. Printr-un atac ingenios, va reuși să cucerească cetatea iebusită de la Ierusalim, cetate considerată inexpugnabilă. În urma acestei cuceriri, va transforma Ierusalimul în capitală, apoi va aduce Chivotul Legământului de la Baalat în Iuda. (2 Rg., 6; 1, 2).

Cea mai mare parte a rânduiei religioase, care va îmbogăți ceva mai târziu închinarea la Templu, își are originea în aranjamentele cultice pentru slujire, făcute de regele David. Cu toate acestea, perioada de înflorire și prosperitate a fost umbră de unele greșeli care se vor repercuta aspru asupra casei lui David.

Cea mai evidentă dintre aceste greșeli o constituie uciderea lui Urie Heteul, pentru a o avea pe soția acestuia Batșeba. Hidoșenia acestui păcat strigător la cer atrage consecințe grave. Muștră aspru de profetul Natan, David se va pocăi, dar crima comisă va atrage tăvălugul unor nenorociri peste casa lui. Astfel, primul fiu născut de Batșeba va muri. Apoi, îi moare fiul Abesalom, născut de soția sa Maaca, fiica lui Talmai, regele Gheșurului. Aflând că acesta este mort, un strigăt de durere și revoltă i-a săgetat ființa, știind că moartea aceea, ca și alte crime, a fost rezultatul unei pofte perfide și necurate, a înșelăciunii pornite dintr-o conștiință laxă, trezită la adevăr doar de Dumnezeu prin proorocul Natan. Cât de mult păcătuiește fiecare din noi în fiecare ceas și totuși nici unul dintre noi nu crede că trebuie să-și mărturisească păcatul său. Iată, acel împărat atât de mare și puternic nu a suferit să rămână nici o clipă asupra lui cugetul păcatului, ci prin mărturisire grabnică și cu durere nesfârșită a arătat Domnului păcatul său. Deși Cartea Psalmilor este denumită „a lui David”, totuși recunoscuți, atribuiți regelui David, sunt doar 73 din cei 150 de Psalmi.

Vasilica Onofrei

Spovedania omului lăuntric sau Calea ce duce la smerenie (continuare din numărul 180)

3. Nu cred în nimic din cele ce țin de religie. Nici în nemurire, nici în Evanghelie. Dacă aș fi fost încredințat și aș fi avut o credință tare că, fără nici o îndoială, dincolo de mormânt este o viață veșnică, cu o anumită răsplătă pentru faptele săvârșite pe pământ, atunci m-aș fi gândit fără încetare la ceea ce mă așteaptă. Un simplu gând spre nemurire și mi-aș fi trăit viața aceasta ca un pribeag care e gata să intre în patria cerească. Dimpotrivă, eu nici nu-mi pun problema veșniciei, iar sfârșitul vieții de aici îl socot ca pe capătul existenței mele. Uneori un gând tainic se cuibărește în mintea mea: cine știe ce va fi după moarte ? Și chiar dacă spun că eu cred în nemurire, o zic numai cu mintea, iar inima rămâne cu o puternică încredințare în cele vremelnice, ceea ce o dovedesc fățiș toate faptele mele și

neconținută grijă pentru o mai bună întocmire a vieții mele trupești. Dar dacă Sfânta Evanghelie, care e un cuvânt dumnezeiesc, ar fi fost primită în inima mea cu credință, m-aș fi ocupat mereu de ea, m-aș fi desfășurat cu citirea ei, ba chiar o simplă privire aruncată asupra ei ar fi deșteptat în mine o adâncă evlavie. Înțelepciunea, fericirea și iubirea ce sunt cuprinse în paginile ei m-ar fi umplut de bucurie, iar eu m-aș fi desfășurat cu învățăturile Legii Domnului zi și noapte, m-aș fi hrănit cu ele cum te hrănești cu pâinea cea de toate zilele și aș fi purces din toată inima la împlinirea privilegiilor ei. Nimci din cele pământești n-ar fi fost în stare să mă abată de la această hotărâre. Și, cu toate acestea, chiar dacă mai ascult sau mai citesc din când în când Cuvântul Domnului, o fac fie dintr-o necesitate, fie dintr-o curiozitate științifică. Și fiindcă, în asemenea împrejurări, nu mă pot adânci cu cea mai mare luare aminte în duhul Evangheliei, simt că mă cuprinde o uscăciune, o lipsă de interes și, ca și cum m-aș afla în fața unei cărți obișnuite, rămân fără nici o roadă și sunt gata, ba chiar bucuos, s-o schimb pe orice carte lumească pe care o citesc cu mai multă plăcere în care găsesc mai multe lucruri pline de noutate și de interes.

4. Sunt plin de o demonică mândrie și de o trupească iubire de sine. Toate faptele mele dovedesc următorul lucru: ori de câte ori văd în mine ceva bun doresc să-l scot la iveală ca să mă proslăvesc în fața altora sau să mă îndulcesc în lăuntru meu. Deși, în afară, arăt o oarecare smerenie, totuși în sinea mea atribui toate faptele propriilor mele puteri și mă socot, față de ceilalți, cel mai bun, sau, cel puțin, nu mai rău decât ei. Dacă văd la mine un neajuns caut să mi-l îndreptățesc, să-l acopăr cu o aparentă necesitate sau nevinovăție. Mă supăr pe cei ce nu mă respectă, din care pricină îi socot drept niște nepricepuți care nu știu să prețuiască oamenii. Mă laud cu binefacerile mele, cârtesc și mă bucur de nenorocirile vrăjmașilor mei, iar înfrângerile suferite în lucrările începute de mine mă jignesc. Și, chiar atunci când îmi dau silința să fac ceva bun, am în vedere ori lauda, ori folosul meu trupesc, ori mângâierea ce vine din partea lumii. Într-un cuvânt, eu cioplesc mereu în mine însumi un idol propriu, în fața căruia săvârșesc o neîntreruptă slujbă, căutând în toate faptele mele fie o plăcere pentru simțuri, fie o hrană pentru patimile și poftele mele iubitoare de desfătări.

Din toate cele înșirate până aici, văd că sunt mândru, neînfrânat, lipsit de credință, neubitor de Dumnezeu și urător de aproapele. Ar putea fi o stare mai păcătoasă decât aceasta ? Starea duhurilor întunericii e mai bună decât a mea, căci dracii, chiar dacă nu-L iubesc pe Dumnezeu, îl urăsc pe om, trăiesc și se hrănesc cu mândrie, cel puțin însă, cred, se cutremură de atâta credință. Dar eu? Mai poate fi oare o soartă mai grea decât cea care mă așteaptă ? Și pentru care alte pricini hotărârea judecării va fi mai aspră, dacă nu pentru o astfel de viață dezordonată și nechibzuită, pe care o trăiesc eu însumi ? (Mărturisirea unui pelerin, despre lucrarea plină de har a Rugăciunii lui Iisus (Pelerinul rus), Editura „Axis Mundi”, Chișinău, 1992, pp.101-102)

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu – tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei – tel. 0741 706 602

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank